

Rumas z nagrodą im. Kobro

Uzasadnienie nadania nagrody im. Katarzyny Kobro za 2014 r.:

"W uznaniu całościowego dorobku artystycznego, ogromnego wkładu w budowanie architektury wystawienniczej, za działalność na rzecz innych artystów, za upowszechnianie, ochronę i promocję kultury w obszarze sztuki współczesnej, jury nagrody im. Katarzyny Kobro w 2015 roku, pragnie uhonorować postawę nader skromnego artysty, znajdującego się poza wszelkimi układami, Roberta Rumasa.

To artysta badający problematykę społeczeństwa jako ofiary, w ujęciu pojęć quasi-religijnych, ultrakatolickich, narodowych, estetycznych oraz nadmiaru i deficytu wyznaniowego. Poddaje wyraźnej krytyce polski dewocjonalizm, ryzykując i tym samym broniąc swojej postawy. Religia jest tu jedynie schematem zaczepnym do dalszych rozważań nad wystawienniczym sensem, nie mniej istotnym jak polityka, która właśnie dziś przybiera realne zagrożenie dla wolności wypowiedzi. Robert Rumas od 15 lat zajmuje się też organizacją przestrzeni wystawienniczej, scenografią do spektakli multimedialnych i teatralnych. W latach 90. był inspiracją, autorytetem dla młodszych pokoleń. Zawsze obecny, dzielący się wiedzą z młodym pokoleniem i tymi, którzy już w jakiś sposób są ukształtowani.

Niniejsza nagroda jest też pewnego rodzaju nobilitacją oraz mobilizacją do dalszych zmagania artystycznych w szerokim rozumieniu sztuki współczesnej".

Jury: przewodniczący: Robert Kuśmirowski oraz Karolina Breguła, Nicolas GrosPierre, Kobas Laksa.

Pomysłodawcą idei dorocznej Nagrody im. Katarzyny Kobro, wręczanej wybranemu artyście przez innych artystów, jest Józef Robakowski (wspólnie z Niką Strzeмиńską, córką Katarzyny Kobro i Władysława Strzeмиńskiego). Wyróżnienie ma na celu uhonorowanie postaw artystów progresywnych i poszukujących. Początkowo nagroda była przyznawana przez Galerię Wschodnią, od 2011 roku organizatorem wydarzenia zostało Muzeum Sztuki w Łodzi.

Ze strony internetowej artysty:

Robert Rumas

ur. 1966 w Kielcach.

Artysta, kurator, aktywista, animator kultury, projektant przestrzeni wystawienniczych, zainteresowany problematyką społeczeństwa jako obiektu manipulacji w kontekście pojęć dotyczących ekonomii, religii, narodu czy rasy. Od początku swojej twórczości wyraźnie poddaje krytyce polski katolicyzm, jego powierzchowność i obłudę. W wielu wypadkach język artystyczny tego artysty oparty jest na kiczu, który łączy z symboliką „narodową”. Religia jest tu jedynie elementem skomplikowanej struktury, równie ważnym, co ekonomia, polityka czy dysfunkcje społeczne. Innym wątkiem twórczości i poszukiwań Rumasa jest eksploracja i projektowanie alternatywnych modeli społecznych. Odważne gesty, które podejmuje, polegają często na kreowaniu tymczasowych przestrzeni indywidualnej wolności, w czym przejawia się anarchistyczny rys jego działań. Krytyka współczesnych społeczeństw przejawia się tutaj poprzez ujawnienie możliwości ustanowienia utopijnych struktur lub indywidualnej nienormatywnej praktyki. Jak sam mówi: „...moja sztuka to przesuwanie akcentów i znaczeń, moja sztuka to tworzenie kontekstów, które są zamachem na rzeczywistość postrzeganą jednostronnie”. Ze względu na chęć ucieczki przed dominującymi dyskursami jego prace często przyjmują efemeryczny kształt.

Interdyscyplinarna twórczość Roberta Rumasa jest wielowątkowa, w wielu wypadkach oparta na konkretnym kontekście historycznym, społecznym, politycznym czy kulturowym. Od ponad dekady dokonuje on interwencji w społeczną tkankę miejską rozszerzając tym samym zakres swoich

poszukiwań, anektując skomplikowaną, potraktowaną holistycznie, przestrzeń miejską.

„Rumas chce przeświecić porządek społeczny kraju – ukazuje stereotypowe reakcje, eksponuje luki, wydobywa na wierzch smutek i bezradność, dotyka sedna zbiorowego gniewu i agresji.”

W Polsce prezentował swoje prace m.in. w Zachęcie Narodowej Galerii Sztuki w Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie, Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum Narodowym w Warszawie. Poza krajem brał udział w wielu ważnych wystawach m.in. w Kunst- und Ausstellungshale w Bonn, Moderna Musset w Sztokholmie, Centrum Sztuki Współczesnej w Moskwie, Kunsthalle w Wiedniu, Berlinie i Hamburgu.

Równolegle do twórczości artystycznej od 2004 roku zajmuje się organizacją przestrzeni i scenografią w spektaklach multimedialnych i teatralnych. Współpracuje z Teatrami i Operą we Wrocławiu z Teatrem Starym w Krakowie, Teatrem Wybrzeże w Gdańsku oraz Operą i Teatrem Narodowym w Warszawie.